

Liefst blond
en iets
jonger

ALLES DOET HET NOG

LIEFDE EN DATELEED
NA JE 50E

WILLEKE BROUWER

ALLES DOET HET NOG

Liefde en dateleed na je 50e

WILLEKE BROUWER

KokBoekencentrum Uitgevers – Utrecht

Boekverzorging: Brigitte Wolthuis / BEEEP.nl
Illustraties omslag en binnenwerk: Willeke Brouwer

ISBN 978 90 435 4365 1
ISBN 978 90 435 4366 8 (e-book)
NUR 370
www.kokboekencentrum.nl

© 2025 KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

KokBoekencentrum Uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Inhoud

- 1** Hoe ik een ex word
 - 2** Wie ben ik en wat wil ik?
 - 3** Jerusalema's en kaarsjes
 - 4** Ik? Daten?
 - 5** In de etalage
 - 6** Mannen kijken
 - 7** Wat willen de mannen?
 - 8** Sushi en het echte leven
 - 9** Twijfels en verhalen
 - 10** Tena's en paardenmeisjes
 - 11** Zwarte petten en musjes in de heg
 - 12** Liefde 2.0
- Epiloog

IN DE AANBIEDING:

Willeke

Willeke is illustrator, schrijver en cartoonist. Ze heeft drie volwassen kinderen. Ze vindt dat het leven wel wat humor kan gebruiken, dus die probeert ze overal en nergens tussen te wurmen. Ze schrijft en tekent graphic novels.

Als inspiratiebron gebruikt ze het dagelijkse leven, want daar gebeuren de meest absurde dingen, voor wie het wil zien. Dat vertelt ze op scholen ook aan de kinderen: alles wat er gebeurt in je leven, kun je gebruiken. Ze moet wel even slikken als de ultieme inspiratie zich aandient, namelijk als haar huwelijk na bijna dertig jaar de uiterste houdbaarheidsdatum heeft bereikt.

Ze gaat noodgedwongen op zoek naar een nieuwe man. Wat zet je in je profiel, als je op je 58e gaat daten?

Vrouw na de bloei van haar leven, met grijs haar en leesbril, maar verder vrijwel zonder protheses, met een deukje hier en daar, positief ingesteld, leest liever een boek dan dat ze de badkamer sopt, houdt van grote pannen eten koken voor wie maar wil, breidt graag sokken en wil een tuin met kippen.

Hoe
ik
een
ex
word

1

'Ik moet je wat vertellen,' zegt hij. 'Ik heb gevoelens gekregen voor een meisje op het werk. Zoë. Het is serieus.'

Ik weet wie het is. Ze is even oud als onze jongste zoon. Ze zit nog op school.

'We kunnen zo goed praten,' zegt hij, als ik hem geschokt aankijk. En: 'Leeftijd maakt mij niks uit.'

Met deze mededeling begint mijn nieuwe leven. Een leven zonder alles wat me vertrouwd is.

Zonder hem. Het gooit mijn hele leven overhoop. Het is de aftrap naar een emotionele achtbaan waar ik de maanden erna in terechtkom.

Er volgt een vreemde periode van ongeloof, boosheid, verdriet, paniek en verlatenheid.

Mijn man. Iedereen vindt hem leuk. In de stad waar hij werkt is hij populair. Hij is niet makkelijk, maar wel de moeite waard, dacht ik altijd. Hij is zo creatief, dat je hem de vrijheid wilt geven. De keerzijde is dat ik daardoor gevoelsmatig steeds meer een bijrol in ons huwelijk kreeg. Ik veranderde van een jonge vrouw die met veel ambitie van de kunstacademie stuiterde (cum laude was net afgeschaft, anders had ik dat gekregen, hoorde ik bij mijn afstuderen) in een ploeterende moeder en huishoudster.

Wat is er gebeurd? Toen ik trouwde wist ik zeker: wij worden samen oud. De journalist en de illustrator. Een prachtige match. En we worden heel gelukkig met een paar kinderen en een grote tuin. Maar ik had niet gerekend op het echte leven... waarvan ze ook wel zeggen dat dat je overkomt terwijl je andere plannen maakt...

Het woord 'scheiden' is maanden daarvoor wel gevallen. Maar ik geloofde niet dat wij het zomaar gingen opgeven. Mijn man en ik zijn 27 jaar samen. We hebben veel meegemaakt en hebben drie kinderen.

Hoezo ben ik niet meer nodig?

Ik probeer het voor me te zien.

Mijn leven zonder hem. Ik kan me er niks bij voorstellen.

We zijn zo met elkaar verweven. Hij hoort bij mij.

Hoewel... Een scheiding betekent natuurlijk ook een eind aan de ruzies die we de laatste tijd hebben.

Over het geld dat ik aan boodschappen uitgeef. Over het geld dat hij aan 'help, mijn man is klusser'-projecten uitgeeft.

En het betekent nog veel meer.

Geen overhemden meer strijken! Tijd overhouden voor mijn eigen plannen! Eindelijk doen wat ik zélf wil doen!

En toch...

Een gezamenlijke kennis zegt: 'Hij komt wel terug. Met hangende pootjes.' Dat lijkt me sterk, maar dan zou ik de deur wel dichthouden.

'Er is geen WIJ meer,' zegt vriendin Brie. 'Wees sterk!

Zoek je eigen weg! Je MOET! Je moet je nu focussen op wat JIJ wilt. Hij is al veel verder. Accepteer de pijn. Je bent nog altijd jezelf en geen helft van. Neem de regie!'

Ze heeft gelijk. Ik wil niet, maar ik moet.

'Ik kom eraan. Rood of wit?' zegt vriendin Anna, die uren

luistert naar mijn verhaal. Ze laat me eindeloos mijn verhaal opnieuw doen.

‘Ik wil niet scheiden!’ roep ik. ‘Ik wil geen gescheiden vrouw zijn!’

Ik heb altijd gedacht dat scheiden iets is voor mensen die het opgeven. Voor watjes.

Ik wil niet alles wat ik heb aan een ander geven. Ik heb er te hard voor gewerkt. Het heeft me te veel gekost, en nu gaat zij lekker in mijn atelier zitten. Mijn droomatelier. In mijn mooie keuken. Met mijn mooie koffiekopjes. Zou het meisje beseffen wat ze me afpakt? Ik denk het niet.

Daar is ze te jong voor.

Heb ik dit helemaal niet zien aankomen? Wekenlang ben ik van slag, omdat ik me zo dom voel. Was ik naïef? Dacht ik dat er nog iets te redden viel?

Ik moet een ander huis zoeken, want hij wil niet weg uit onze woonboerderij. En ik kan die boerderij niet betalen. We zoeken een huis voor mij. Drie maanden na de mededeling vind ik een schattig wit houten huisje in een klein dorp vlak in de buurt. Ik trek in het schattige witte

huis. Gelukkig krijg ik hulp bij het verhuizen en inrichten. Maar als iedereen aan het eind van de dag vertrekt, zit ik als verdoofd voor me uit te staren in dat nog vreemde huis. Ik ben op visite bij mezelf. Niks voelt vertrouwd. En dat gevoel blijft de weken erna. Ik voel me ontheemd en ontworteld. Ik heb het continu koud. Dat is nieuw voor mij. De kou zit in mijn binnenste en wil niet meer weg. Alles is anders. Ik ben alles kwijt. In mijn oude leven kookte ik voor man en twee kinderen. Een van de drie is al op kamers, de andere twee hebben een eigen appartement in de woonboerderij. Mijn zoon heeft er een studio, waar hij piano speelt, en soms met zijn bandjes oefent. Ik mis de muziek die hij speelt. Ik mis het 'Mam?

Kan de band even mee lunchen? Het loopt uit!’
Ik mis de gezellige drukte aan tafel.
Ik mis het koken van ieders lievelingskostje. Ik mis de kopjes koffie met mijn zoon en dochter. Ik mis zelfs de discussies over wie de vaatwasser moet leegruimen. Zij blijven in de grote woonboerderij wonen. Mijn leven en functioneren als moeder valt stil. Ik ben overbodig. Vanuit mijn nieuwe woonplek moet ik alles opnieuw ontdekken. Met tegenzin rijd ik naar nieuwe supermarkten en schrijf ik mij in bij gemeente Steenwijkerland, bij een huisarts en bij een tandarts. Ik bijt in die periode een kies finaal doormidden. Ik lig huilend op de stoel van de tandarts, die ook een vriend van mijn ex en mij is, en doe mijn verhaal.

Vriendin Anna rijdt een paar keer per week naar mijn nieuwe huisje.
‘Mánnen,’ zegt mijn predikante, van wie ik afscheid neem. En: ‘Dit speelt al langer, dat kan niet anders.’
‘Ik bid voor je, lieverd! En ga daten!’ zegt vriendin Alida.
‘Hij mag dit doen,’ zegt mijn psycholoog. ‘Wettelijk gezien.’
‘Mannen zijn gewoon slecht,’ zegt een twitervriend.
‘Ga dingen buiten je comfortzone doen,’ zegt weer een ander.

Dat laatste is makkelijk. Mijn leven is nu één grote comfortloze zone. Dus dat doe ik goed.

Wie
ben
ik
en
wat
wil
ik?

2

Het is raar om alleen te wonen. In het verleden ging ik weleens een weekend of een week naar een vakantiepark, om op te laden en rustig aan een project te werken. Toen vond ik dat heerlijk. Het was ook nodig, gezien ons drukke leven. Maar goed. Nu is het geen weekje weg in mijn eentje, maar voor altijd. Ik woon nu alleen. Ik ben single. Mijn bed is leeg en koud.

Ik woon in een schattig huisje in een leuk dorpje, maar mijn leven is niet schattig en leuk. Het is te stil hier. Het is coronatijd, en het is de bedoeling dat we zo veel mogelijk thuis blijven.

Het kerkje waar ik naast woon, blijkt van een kleine gemeente te zijn, en ik word daar warm welkom geheten. Dat doet me goed. Af en toe help ik de vrouw van de koster, omdat de koster ziek is. Dus sta ik op een zaterdag de kerk te stofzuigen, iets wat ik heel grappig vind, omdat ik dat thuis nou niet echt vaak doe. Ik word zelfs weleens gevraagd als hulpkoster, maar dat is nogal een uitdaging, want ik vergeet bijvoorbeeld de zijdeur van het slot te halen als de dienst is afgelopen. Nu staan ze bij elkaar te wachten. Ik mis de genen voor het kosterschap. De kerkenraad kan erom lachen. Maar ze vragen me niet nog een keer.

EEN TROOSTRIJK, GRAPPIG ÉN EERLIJK BOEK OVER LIEFDE, LOSLATEN EN OPNIEUW BEGINNEN

Na dertig jaar huwelijk denkt Willeke dat ze haar leven aardig op de rit heeft. Tot er volkomen onverwachts een einde aan die verbintenis komt.

In dit boek neemt Willeke Brouwer je mee op haar ontwapenende, soms pijnlijk herkenbare en vaak hilarische reis door het moderne datinglandschap. Van ongemakkelijke onlinegesprekken tot mannen die zichzelf iets té leuk vinden; alles komt voorbij. En dat terwijl ze zich afvraagt: wil ik dit eigenlijk wel? Met haar kenmerkende zelfspot, rake observaties en warme stijl schrijft Willeke over hoe het is om opnieuw te beginnen, jezelf terug te vinden en – heel misschien – opnieuw de liefde te ontdekken.

Willeke Brouwer is illustrator en schrijver. Ze is vooral bekend van haar jarenlange dagelijkse cartoon in het Nederlands Dagblad en de jeugdseries Silvester en Lotte laat maar.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

9 789043 543651 >

NUR 370